

sněji příčinná souvislost ta není dána a nelze pachateli smrtelný výsledek přiřítati, nastala-li smrt jen následkem vedlejších příčin, nahodile (totiž ze stanoviska pachatele nahodile) se přihodivších, k nimž nezavdalo podnět samotné jednání pachatelovo, zejména činem předsevzatým osobou od pachatele různou, po případě osobou dotčenou jednáním pachatelovým úmyslně, neboli za účelem, by nastal, neb alespoň u vědomí, že pak nastane výsledek smrtelný. Než by čin osoby od pachatele různé měl takový význam pro posouzení příčinné souvislosti, jest nezbytně třeba, by čin ten (po případě opomenutí) byl příčinou neb alespoň jednou z několika příčin smrti tak, že příčinný vývoj událostí, k němuž zavdalo podnět jednání pachatelovo, byl by se bral bez něho jiným směrem anebo by byl končil před onou metou (účinkem smrtelným). Té povahy skutečnost návrhem tvrzená — odmítnutí amputace k záchraně života nutné — nemá. Směr k později nastalé smrti poraněného inž. R-a mělo — pro náhodou přistoupivší infekci rány a nastavší tím otravu krve, která jde, což stížnost nepopírá, k tíži stěžovatelově — již samo poranění stěžovatelem nedbale způsobené. Skutečnost, že nebyla amputována noha, ještě než se z ní otrava krve rozšířila do ostatního těla — nedala příčinnému vývoji událostí směr, kterého se mu nedostávalo, a neprodlužovala jej přes metu, před níž by se byl jinak zastavil, nýbrž nebránila jen působivosti příčiny již ženoucí vývoj událostí až přímo k smrti poraněného. Ani zjištění, že by byl včasnou operací zachován život inž. R-a a že byla jím odmítnuta přes poukaz na jinak hrozící nebezpečí smrti, nebylo by tedy bránilo závěru, že ze souzeného skutku nastala smrt člověka, a kvalifikaci skutku jako přečinu; nejde ve skutečnostech těch o okolnost způsobitou k obhajobě obžalovaného.

Čís. 3488.

Podvod, nastoupil-li kdo trest za jiného, aby byl zaopatřen přes zimu.

(Rozh. ze dne 16. května 1929, Zm I 104/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. prosince 1918, jímž byly obžalované, byvše obžalovány pro zločin podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., pokud se týče pro spoluvinu na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 200 tr. zák., uznány vinnými přestupkem Františka S-ová přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák. a Julie T-ová spoluvinou na přestupku podvodu podle §§ 5, 197, 461 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc odkázal na příslušný okresní soud v Hradci Králové k dalšímu projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Rozsudek, reprodukuje zodpovídání se obžalované Františky S-ové, uvádí sice její údaj, že nastoupením trestu za Julii T-ovou chtěla býti

přes zimu zaopatřena, poněvadž neměla kam jíti, nepřihlíží však vůbec při zjišťování úmyslu obžalovaných k tomuto zodpovídání a tak pomíjí mlčením skutkovou okolnost, která vyšla najevo při hlavním přeličení a jest rozhodného významu jak pro úmysl Františky S-ové, tak i pro trestnou činnost obžalované Julie T-ové. Vždyť snaha zjednatí si »zaopatření přes zimu« poukazuje na úmysl získati majetkové výhody (bydliště, stravu, otop, ošetření a pod.) od justičního eráru, jenž podle zákona nebyl oprávněn ani povinen poskytnouti je Františce S-ové, tedy k jeho škodě. Na věci nic nemění skutečnost rozsudkem zmíněná, že stát podle § 391 tr. ř. nese při nemajetných odsouzených sám náklady výkonu trestu, ježto nepřichází tu v úvahu, že snad osoba třetí měla nahraditi útraty výkonu trestu Františky S-ové. Rozsudek chce patrně tím říci, že náklady justičního eráru byly by stejné, ať si již onen trest odpykala Julie T-ová, jež byla odsouzena a je rovněž nemajetná, či na místě ní Františka S-ová. Leč při tom rozsudek přehlíží, že odpykáním trestu Františkou S-ovou za Julii T-ovou nebylo by uhaslo právo státu na výkon trestu uloženého Julii T-ové na ní samotné, a tím náklady justičního eráru, jež podle úmyslu pachatelů měly býti, případně již byly částečně vynaloženy na Františku S-ovou, byly by (jsou) efektivní škodou, jež vznikla trestným činem. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti státního zastupitelství s hlediska § 281 čís. 5 tr. ř. a poněvadž vytknutá neúplnost činí rozsudek zmatečným ohledně obou obžalovaných, zrušiti rozsudek v celém rozsahu. Ježto pak obžalované Julii T-ové do trestu žaláře 5 měsíců, uloženého jí rozsudkem krajsk. soudu v Hradci Králové ze dne 16. září 1927, byla započtena vyšetřovací vazba od 1. června do 16. července 1927, takže jí bylo odpykati jen ještě trest žaláře 3½ měsíce a výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 6. března 1928, čís. 8292, uveřejněným pod čís. 10. Věstníku náklady trestní vazby pro rok 1928 určeny byly pro věznice sborových soudů částkou 10 Kč 50 h na hlavu a den, takže úhrnná škoda, jež by státu jednáním obžalovaných povstati mohla, pokud se týče skutečně povstala, nepřevyšuje 2.000 Kč, jež podle § 200 tr. zák., upraveného zákonem ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. jest rozhodnou pro posouzení, zda čin, zakládající skutkovou podstatu podvodu, je zločinem nebo přestupkem, a tedy čin obžalovaných i v případě, kdyby soud dospěl k úsudku, že se obžalované dopustily činu též v úmyslu způsobiti státu hmotnou škodu, zakládal by jen přestupek, bylo věc k novému projednání a rozhodnutí odkázati na příslušný okresní soud v Hradci Králové.

Čís. 3489.

Věcí (statkem) podle §§ 181, 183 tr. zák. jsou veškeré předměty majetkové hodnoty, i věci zastupitelné, i takové, jež podle svého určení nemají býti odvedeny (vráceny) *in specie*, nýbrž toliko *in genere*.

Kupitel věcí, prodaných mu k dalšímu živnostenskému zcizení, nedopouští se zpronevěry již tím, že je přes výhradu vlastnického práva pro prodatele dále prodá, nýbrž teprve tehdy, nesplní-li povinnosti, vyplývající proň z další doložky »až do úplného zaplacení«, závazku vyplatiti (odvésti) prodateli smlouvenou kupní cenu.